

VRIJHEID

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2017

Merel van Gruijthuisen
Marnix Gymnasium

Ik fiets de straat in en zie m'n huis al staan. De straat ziet er mooi en vredig uit zo in het warme licht, maar het is noch mooi noch vredig. Al van een grote afstand zie je dat mijn huis vervallen is: er zitten scheuren in de muren, de verf bladdert van de kozijnen af. Er zit een grauwgrijze gloed rond m'n huis. Mijn familie hoort in deze slechte buurt, waardoor iedereen veronderstelt dat ik ook in deze slechte buurt hoor, maar ik wil hier niet horen. De omgeving maakt het ook niet beter. Overall zie je fietsen zonder voorwiel en ingeslagen ramen.

Ik parkeer m'n fiets bij een krakkemikkige lantarenpaal en doe er een ketting omheen. Langzaam loop ik naar de deur die tot mijn thuis behoort. Het is een lelijke deur met een houten plankje op de plaats waar ooit glas zat. Mijn hand gaat naar de deurklink.

Van het armoedige buiten stap ik m'n even armoedige huis in. Er hangt een onprettige geur en de warmte is bedwelmend. Ik sta in de hal en verroer me niet. Dan komt er een golf van geluid over me heen. M'n zusje huilt, een glas valt, m'n ouders schreeuwen. Gek word ik ervan. Ik wil hier weg, weg van deze drukte. Ik kijk op m'n horloge. Bijna vijf uur. Zouden m'n vrienden er al zijn?

Ik stap weer naar buiten en ga naar m'n fiets. Tegen m'n ouders hoef ik niet te zeggen waar ik heen ga, daar maken

ze zich toch niet druk om. Ik vraag me af of ze altijd al deze omstandigheden in gedachten hadden als ze nadachten over de toekomst. Waarschijnlijk niet. Snel haal ik m'n fiets van het slot en fiets m'n straat weer uit. Weg van deze drukte en problemen. Rechts, rechtdoor, links, rechts, rechtdoor, links. Ja hoor, daar is het, en daar zijn ze al.

Het voetbalveld ziet er vredig uit zo in de avondzon. Hier is geen ruzie, geen vallend glas of gehuil. Soms zijn hier wel voetballers die lawaai maken, maar dan kom ik hier niet heen. Ik kom alleen op deze momenten, de momenten van stilte. Ik loop naar m'n vrienden toe die al op het doel zitten, onze vaste plek. "Yo, Sam." "Hey, man." Ik sta voor het doel en steek m'n hand uit. Patrick pakt m'n hand vast en trekt me op het doel. Ik heb Patrick altijd al gemogen. Vaak praten we wel met elkaar, maar hier zitten we vooral om te zwijgen. Ik denk hier meestal over later, over wat ik dan wil en over wat ik vooral niet hetzelfde ga doen als m'n ouders. Ik draai me om en ga zitten met m'n gezicht naar de zonsondergang gericht. De geur van vers gemaaid gras dringt tot me door. Ik zie de zonsondergang en de warme kleuren die erbij horen. Als ik naar de zonsondergang kijk zie ik geen einde, geen grens, geen verplichtingen. Ik wil naar de zonsondergang. Ik ga nu staan op het doel en spreid m'n armen. Vrijheid.